

Véleményem

az ú.n. apostoli és prófétai mozgalom jelenlegi gyümölcseiről

Görbicz Tamás 2010-02-19

Az évtized első fele óta terjedőben levő mozgalomban résztvevők többségének jó szándékát és őszinte hitét egy pillanattal sem vonom kétségbe. De a mozgalom számos teológiai alapvetését tévesnek és elhibázottnak tartva, a gyakorlatban megmutatkozó visszásságok növekvő száma, és az egyre gyakrabban feltűnő hiteltelen, sőt kétes egyének miatt szükségesnek érzem, hogy világossá tegyem az álláspontomat.

1. Semmi komolyan vehető jele sincs annak a feltevésnek, hogy Isten éppen most jobban akarná a prófétai vagy apostoli szolgálatot helyreállítani, és hogy ez volna aktuális üzenete. Isten ezt most sem akarja jobban, mint a múltban vagy a jövőben.

Isten mindig és minden korban azt akarta, hogy a szolgálati ajándékok működjenek. Valóban sok minden változóban van az eklézsiákban, (a vezetés, a gyakorlat a tanítások, a misszió stb. terén) de téves az a nézet, hogy ha e két szolgálati ajándék helyreállna, akkor eljön a teljesség és a várva várt ébredés. Pláne téves elsietett kinevezésekkel „siettetni” a várt ébredés eljövételét, mert ez éppen az ellenkező irányba hat. A” kairosz” állandó emlegetése pedig az utolsó idők hitetéseinek is az egyik jele, ezért érdemes résen lenni és nem állandóan és mindenre használni. (Luk 21,8)

2. Az Ef 2:20 (Kik fölépítettetek az apostoloknak és prófétáknak alapkövén, lévén a szegletkő maga Jézus Krisztus) igehelyet úgy magyarázni, hogy apostoloknak és prófétáknak kell vezetniük a gyülekezetet, szintén téves alapfeltevés.

Nincs újszövetségi bizonyíték arra, hogy a vének (presbiterek, pásztorok) helyett, apostolok és próféták vezették volna a gyülekezeteket.

A gyülekezetek kialakulása szerves és sok vajúdat igénylő folyamat, amely többnyire annyi féle, ahány gyülekezet. Akik ebbe a folyamatba nem vettek részt, se nem prófétái, se nem apostolai annak a gyülekezetnek. Ha egy gyülekezet csatlakozik egy meglévő nagyobb szolgálathoz, azt megteheti önként és hitből, de ne tegye nyomásra, pénzügyi előnyökért vagy ígéretéséért. A szellemi gyarmatosításnak és a szolgálalkúságnak pedig minden formája veszélyes és egészségtelen.

3. Eddig nem látni, hogy a zavaron és megosztáson kívül ez a mozgalom milyen igazi újdonságot hozott az egyháznak. Amit ma prófétainak és apostolinak hívnak, eddig is jobbra működött (voltak ima- és evangelizációs mozgalmak, gyülekezeti szövetségek, evangelizáló csapatok és vendég szolgálatok stb.) Ezekhez képest semmi új sem történik ott, ahol most ugyanezeket prófétainak és apostolinak mondják. Nincs se több gyógyulás, se több megtérés, se több természetfeletti jel. Felborult viszont az igei értékrend és nem tudható, hogy ki és milyen alapon nevezi magát prófétának vagy apostolnak, mit és milyen alapon nevezünk prófétainak és apostolinak. A személyes beszélgetésekből az derül ki, hogy a testvérek maguk is inkább hosszútávon reménylik ezeket az előnyöket meglátni. Bárcsak így lenne!

4. Felemás az a teológia, mely szerint a prófétai kinyilatkoztatásokkal, megkötözések stb. révén épülne az egyház és szabadulna fel a nemzet. Az imádkozás számos válfaja közül ez lehet az egyik, de messze nem az egyedül üdvözítő. Mérheteretlen, követhetetlen és megfoghatatlan az ilyen összejövetelek eredménye. Ezek is zajlanak jó húsz éve különböző nevek alatt, csekély eredményességgel. Ugyanakkor veszélyes határmezsgyéken járnak, akik úgymond az oldás és a kötés hatalmával ráolvasnak emberekre, szervezetekre, pártokra, gyülekezetekre (akár jót vagy rosszat), angyaloknak és szellemi fejedelemségeknek

parancsolgatnak az Úr nevében és helyett. Jó esetben ez csak egy pótcselekvés az igazi ima, az Úr akarátának keresése és a munka helyett, ahol a szelleminek nevezett közbenjárók csak egymástól nyernek dicsőséget, rosszabb esetben átsodródhatnak az átkozódás és mágia területére. Nagyobb istenfélelemmel kellene az Úr nevével bánni!

5. A különböző konferenciákon eluralkodtak az ú.n. **prófétai látások** az evangéliumi üzenete és **az ige valós és eredeti tartalmának átadása** helyett. A szónokok többsége a nagy parancsolgatások és állítólagos eredményeikkel való kérkedés közepette, elfelejtkezik arról, hogy az ígét becsületesen hasogassa. Az ige egyszerű, eredeti mondanivalójától messze elszakadva, elvesznek a „prófétai” értelmezgetésekben.

Ezek többsége nem alkalmas a hitben való épülésre, csak zavart és megosztásokat generálnak.

6. Vissza kell térni az Írások józan és egészséges beszédeihez. Jézus Krisztus örömezenetének a hirdetéséhez és nem messze annak felette bölcselkedni, ami írva van.

Nincs annál apostolibb és prófétaibb igehirdetés, mint amikor a Biblia szavait azok értelmének és szövegkörnyezetének megfelelően, hitelesen hirdetik és magyarázzák. Minden egyéb (pl. személyes üzenet vagy jóvendülés) csak ezen a talajon hiteles.

7. **Az én szóhasználatomban van különbség misszionárius és apostol között.** Az egyik egy földi szervezett küldötte, a másik Istené. Az egyiket a földi szervezet hatalmazza és látja el, a másikat Isten. Ezek jelei nyilvánvalók. A munka, az igehirdetés minőségéből, az apostol személyiségéből és a küldetése mellett bizonyító természetfeletti jelekből ismerjük fel, hogy valóban Isten küldöttjével (apostollal) állunk szemben – addig legfeljebb „csak” misszionárius.

Azzal a felvetéssel szemben, hogy hozzunk létre egy puha és elfogadó közeget kifejlődésben levő szolgálati ajándékok részére, én az ígéből azt látom, hogy az apostolok és próféták éppen arról voltak megismerhetők, hogy kibírták a legkeményebb helyzeteket és üldöztetéseket is, és azokból győztesen kerültek ki.

8. **Azoknak az embereknek, akik kárt okoztak azzal, hogy hamis tekintéllyel beleavatkoztak hívők magánéletébe, illene ezért felelősséget is vállalniuk.** Nem mondhatják azt egy vállrándítással, hogy „Éva volt” vagy, hogy a „kígyó volt”. Ha elvárják az „engedelmességet”, vállaljanak is felelősséget a következményekért: kárpótolják a hamis kijelentések és rossz tanácsok miatt tönkrement kapcsolatok, egzisztenciák stb. elszenvedőit, vagy legalább kérjenek bocsánatot, és addig ne álljanak egy újabb divathullám élére, amíg az előző romjait nem takarították el.

9. Ha valaki **prófécia címén általánosságoknál többet nem tud mondani**, vegye tudomásul, hogy Isten egész újszövetségi népe próféta és mindenki prófétálhat, de magát ne hívassa szolgálati ajándéknak és ne különböztesse meg magát hangzatos címekkel a többiektől. Isten a prófétáinak ad rövid-, közép- és hosszú távú üzeneteket, melyek beteljesedése a bizonyíték a prófétai szolgálat mellett. Isten bizonyít az övéi mellett.

Mindenkit óva intek attól, hogy a magán- vagy üzleti életébe valamely kipróbálatlan ember prófeciáira építsen! Mindenki keresse az Urat a maga számára és kövesse hitbéli és lelkiismeretbéli meggyőződését! Ebben lehet szerepe prófeciáknak meg „tekintélyeknek” de a döntés a Tiéd, és a következmények is!

10. Dávid Sátorának felállítása.

Ami a modern, lelkes dicséretet illeti – csináljuk több mint húsz éve, ezt nem szükséges felállítani.

Az ApCsel 15-ben levő igéből azt a következtetést levonni, hogy **ha felállítjuk Dávid Sátorát, akkor tömeges megtérések lesznek, téves** kiindulási alap, a következők miatt: Dávid a palotája udvarán valóban sátrat (ohel) állított a frigyládanak, Ámosz próféciája viszont lombkunyhóról (szukka) beszél.

A prófécia jelentése nem a dicséretéről szól, hanem Dávid királyi házáról, amely Jézus születésekor nem volt dicsőségesebb egy kalyibánál.

A szöveggörnyezetből kiderül, hogy a próféciát annak megerősítésére használták, hogy a nem zsidó hívők körülmetélés nélkül is üdvözülnek, csupán Jézusba vetett hitük által. Dávid uralkodásának lehanyaglott dicsősége Jézus Krisztusban állt helyre azzal, hogy a nemzetek és népek hozzá, mint Dávid fiához jönnek – és úgy jönnek, mint „edomiták” (azaz ádámiták) és nem mint zsidók.

A dicséretéről, mint fontos és lényeges szellemi áldásról szóló tanítások pedig enélkül az ige nélkül is megállják a helyüket.

11. Az egyházban a prófétáknak és az apostoloknak nem véletlenül van nagy tekintélye. Minden istenfélő ember naponta tisztelettel olvassa és hallja, amit Isten prófétái és apostolai mondtak. Amikor mindenre rá van mondva, hogy apostoli és prófétai, az ezt a tekintélyt járhatja le, rombolja az igébe és az üzenetekbe vetett hitet, és felveti a **hamis tekintéllyel való manipulálás** gyanúját.

12. A téves alapfeltevéseken nyugvó várakozások és az azokhoz kapcsolódó illúziók nem fognak beteljesedni, és a félrevezetett hívők csalódása és kiábrándultsága a mozgalom felelőssége lesz.

A konferenciákon meghirdetett és a hírlevelekben **terjedő káprázatok és lázalmok hitegetései** eddig sem teljesültek. Ezek helyett vissza kell térni a józan igei alapokhoz, az evangélium üzenetének bátor felvállalásához és hirdetéséhez, az emberek szeretetéhez és személyiségének, magánéletének tiszteletben tartásához.

Végül, de nem utolsó sorban:

Nem testvéreimet ítélem el, őket továbbra is szeretem és tisztetem, de tetteikkel és üzeneteikkel szemben a fentieket fenntartom. Talán vagyunk már annyira érettek, hogy meg tudjuk különböztetni a személyt az általa képviseltektől.

Problémás atyámfiait is el tudom hordozni a szentek közösségében, ha nem követelnek maguknak olyan figyelmet és tekintélyt, amelyre sem múltjuk, sem jelenük, se személyiségük, se szolgálatuk minősége nem jogosítja őket.

Nem hiszek sem olyan egységben, sem olyan szeretetben, amely figyelmen kívül hagyja az igazságot. (Ef 4,15)